

ЗАВТРА

ДЕНЬ МАШИНОБУДІВНИКА

Другий рік працює токарем у механічному цеху Кіровоградського ремітвуду «Укрспецтехніка» Раїса Кривошея. Дівчина прийшла сюди після закінчення профтехучилища і вже зараз зарекомендувала себе як здібна, працьовита робітниця. На обробці деталей комсомолка виконує змінні завдання на 140-150 процентів.
На фото: юнар Раїса КРИВОШЕЯ під час роботи.
Фото В. КОВПАКА.

Контрольний екземпляр

ПРИГАДУЮ, як на засіданні бюро комсомольської організації нашого ливарного цеху ковкого чавуну обговорювали рішення створити комсомольсько-молодіжний конвейсер. Перед тим радилься із майстрами, слухали настановчі слова партгрупорга — великою була відповідальність.

Дві комсомольсько-молодіжні бригади Анатолія Олексенка та Валерія Зозулі позмінно стали працювати на одному конвейері. І тепер ми з гордістю констатуємо — хлопці встигли добитися визнання, про них схвально заговорили не лише в цеху, а й на заводі.

Показники позаминулого місяця в змаганні серед комсомольсько-молодіжних бригад допоміжних цехів підприємства найкращими виявились у колективі Анатолія Олексенка, і Петро Ревука, групкомсорг, трохи розважливо говорив друзям:

— Отут, бачте, і чітка організація виробництва, і дотримання технології, і дисципліна кожного з нас. Ми ж при соціалістичному зобов'язанні 125 процентів дійшли до виконання змінних норм на 150.

Стороння людина навряд чи змогла б помітити швидкісні темпи роботи. А «зобрисним оком» добре видно, як час формовки деталей хлопці скорочують шляхом раціонального виконан-

ДО ВИЗНАННЯ— НЕ ПООДИНЦІ...

ня і поєднання окремих прийомів роботи.

Можна прослідкувати, як починають члени колективу Анатолія Олексенка свій робочий день. Характерно для них — приблизно за чверть години приходять на свої робочі місця. Перед початком зміни знайомляться із завданнями, перевіряють справність формувальних верстатів і модельного оснащення.

Анатолій Олексенко не лише вправний спеціаліст. Тут, на заводі, став комуністом, нині сам проводить бесіди в колективі, піднімає важливі питання пошуків нових резервів у праці. Активно підтримує товаришів у боротьбі кожного з браком. Недарма ж у них в соціалістичних зобов'язаннях занесений пункт: здавати продукцію з першого пред'явлення.

І мені, як секретарю комсомольської організації цеху, в переддень нашого свята — Дня машинобудівника — хочеться щиро порадувати за хлопців і прийняти їх з трудовими успіхами.

Здоровий колектив встигає не лише в праці. Члени його дружно складали норми ГПО. З усією відповідальністю поставилися до початку сезону політнавчання. І подільники по впорядкуванню території вони першими підтримують. І до оволодіння суміжними професіями ставляться зацікавлено, серйозно.

Виростають хлопці. Може, про це зручніше говорити старшим, досвідченим, проте я не втримаюся. От і Станіслав Непік, напарник бригадира, Анатолія Олексенка, — вимогливим до себе став, принциповим. Готується до вступу кандидатом в члени КПРС. Ще один Станіслав, Горбуленко, спортсмен сам і, головне ж, організатор здібний... З такими комсомольцями ніколи не згудьгусься.

І. МАЛИШКО,
секретар комсомольської організації ливарного цеху ковкого чавуну заводу «Червона зірка».

м. Кіровоград.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Рік видання XV
№ 118 (1910).

8 ВЕРЕСНЯ
1974 р.

Ціна 2 коп.

МОЛОДИЙ КОММУНАР

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ.

«САЛЮТ-3» — ПРОГРАМУ ВИКОНАНО

23 вересня 1974 року заплановану програму робіт на борту наукової станції «Салют-3» повністю виконано.

Як уже повідомлялося, метою польоту станції, виведеної на навколосвітну орбіту 25 червня, було дальнє опрацювання вдосконаленої конструкції станції, а також бортових систем, апаратури і проведення науково-технічних досліджень і експериментів у підготовленому і автоматичному режимі польоту.

Після завершення основної програми робіт 23 вересня від станції «Салют-3» був відокремлений поворотний апарат з матеріалами досліджень і експериментів.

У зв'язку з тим, що в процесі польоту виявилися додаткові можливості в роботі бортових систем, політ станції в автоматичному режимі буде продовжений.

(ТАРС).

СЬОГОДНІ — КОМСОМЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНИЙ СУБОТНИК НА КОРЧАГІНСЬКІЙ ВАХТІ

Близько трьох тисяч молодих механізаторів і тваринників, робітників підприємств району вийшли сьогодні на ударний корчагінський суботник. Всі вони працюють на своїх робочих місцях. Учні сільськогосподарського технікуму трудяться на учбовому господарстві, зводять лабораторний корпус, а учні шкіл допомагають колгоспникам заготовляти корми для громадського тваринництва, збирають врожай помідорів, капусти тощо. Суботник стане ударним!

П. КУЛИК,
завідуючий відділом комсомольських організацій Бобринецького райкому комсомолу.

РЕЙД СКІЛЬКИ ЇХ, ПРОГАЛИН?

В КІРОВОГРАДСЬКОМУ РАЙОНІ ПОКАЗНИКИ ТВАРИНИЦТВА НЕ ДАЮТЬ ПРИВОДУ ДЛЯ ОПТИМІЗМУ...

Минулого року майже десята частина молодих доярок, які стали тринадцятирічними, були з Кіровоградського району. У нинішньому — Ніна Згривець з радгоспу «Репродуктор», а у травні і червні і Олена Сергієнко з Кіровоградської обласної дослідної сільськогосподарської станції — на почесних місцях у щомісячних списках кращих молодих доярок Кіровоградщини. За літровоку О. Сергієнко надоїла на кожну корову по 2594 кілограми молока і поступалася першістю лише Ользі Козаченко.

Та вже у літневому списку призвине О. Сергієнко не значилося. В оргвідділі Кіровоградського райкому комсомолу наразі повідомили «причину»: Ольга на шість років старша, ніж передбачено умовами змагання.

— Та нічого, не хвилюйтеся, — заспокоїв тоді в оргвідділі. — Не підходить Сергієнко, дамо іншу доярку. Ось з цього ж господарства Лідія Щербина. За всіма показниками підходить Надія Вісокі. Навіть до п'ятірки найкращих молодих доярок увійде.

Дійсно. Увійшла. Але про успіхи Л. Щербини в райкомі дізналися із значним запізненням. Не по щучому ж величчю вийшла вона в передовиків! Мабуть не часто бувають райкомівці у єдиному в районі комсомольсько-молодіжному колективі на МТФ.

Сьогодні ніхто не стане заперечувати, що дійове гласне змагання у значній мірі допомагає виконувати соціалістичні зобов'язання. Але ніколи воно не набере широкого розмаху, якщо вести його без зв'язків із первинними комсомольськими організаціями, а при пілітній підсумків користуватися із відомостей районного управління сільського господарства, як, мабуть, це робили в Кіровоградському районі.

ли в Кіровоградському районі комсомолу.

Спочиваючи на минулорічних «лаєрах», тут не дуже гурбувалися про розв'язання широкого змагання між молодими доярками. Це питання не розглядали на жодному засіданні бюро райкому комсомолу, хоча потреба така була. Адже за вісім місяців господарства району, у порівнянні з минулим роком, недодали 14 010 центнерів молока.

Не виняток і МТФ № 2 колгоспу «Росія». Нині тимчасово її очолює Іван Архипович Бойко. У курс справ ще детально не ввійшов. Тож довелося задовольнитися тим, що є на стелі, де підсумки роботи лише за перше півріччя. Вони невтішні. З планом — значне відставання, а переважати значні — 2408 карбованців. І зараз більшість доярок при річному плані 2500—2600 кілограмів молока на корову надоїли за вісім місяців 1200—1400.

Комсомолка С. Гамза теж не в числі передовиків змагання. Недодала до восьмимісячного плану на кожну корову по 165 кілограмів молока.

— Резерви? — перепитує С. Гамза. — Перш за все — корми. І раціони на фермі неопані і кормів досить отримують тварини, але...

Виявляється, інколи в обід дають негодований корів, а увечері дають подвійну порцію — корми завозять лише годинні о п'ятнадцятій.

— Пора навести такі порядки на фермі, щоб завозити корми для обідньої годівлі до дев'яти, принаймні до десяти годин, — в один голос вимагали доярки.

— Немає на фермі неповнення кадрів, — не вже обліковець Галина Середя. — Мало уваги звертає правління колгоспу, комсомольська організація на створення належних умов для роботи на фермі, не дбають про відпочинок доярок.

І це думка не лише Г. Середи, а більшості тваринників. В Лепинській кімнаті ферми — вимпел «Кращий доярка колгоспу», «Кращий телятник колгоспу».

(Закінчення на 2-й стор.).

Новий будинок — не завжди радість. І не тільки для новоселів. Гарна, ошатна споруда прикрашає вулицю, робить парадним місто.

На знімку: одна з новобудов обласного центру — п'ятиповерховий житловий будинок на 129 квартир по вулиці Сугаківській, 28.

Фото В. КОВПАКА.

СКІЛЬКИ ЇХ, ПРОГАЛИН?

(Закінчення).

— Чиї вони? — запитали секретаря комсомольської організації другого відділу Галину Дмитренко.

— Не можу сказати, я на фермі перший раз.

Чиї це нагороди, не змогли сказати, ані тваринники, ані тимчасово виконуючий обов'язки завфермою, взагалі ніхто, до кого ми зверталися.

— Поки що непогано в нас. Надоємо аж по 5,4 кілограма молока на корову, — почав було заспокоювати зоотехнік відділу М. Н. Якименко. Але потім зробив таке «відкриття». — Резерви раніше потрібно було шукати, брати молоко, як зелені корми були дешевими. Бабу: в сусідніх колгоспах пасуть корів, а у нас немає де.

Та чи допоможуть такі роздуми, коли часи дешевих зелених кормів минули? А потрібно в першу чергу подбати про кадри (на фермі лише одна підмінна доярка, тож доводиться працювати без вихідних), про заміну непродуктивних корів, про вчасне забезпечення тварин кормами. Завчасно потурбуватися слід і про собівартість продукції, поки це стала вона фантастично високою. Комсомольська відділкова організація стоїть поки що осторонь цих справ.

Не всі резерви слів використують і в колгоспі імені Карла Маркса. Нині тут надійли на кожну корову на 233 кілограми молока менше, ніж за відповідний період минулого року. Невтішні справи на МТФ № 5, де працює чимало молоді. Ферма пододала до восьмимісяч-

ного плану на кожну корову більш, ніж по 300 кілограмів молока. Проте комітет комсомолу не подікавився тим, чому такі справи у молодих доярок, не націлював їх постійно на боротьбу за виконання планів. Комсомольські активісти — рідкі гості на фермі. Приїхав сюди, наприклад, разом із нами секретар комсомольської організації господарства Микола Маломуж і довідався, що вже близько двох місяців працює на фермі комсомолка Галина Клішук. На облік не стала, і якби не зустріч з комсомольським ватажком, невідомо, коли б це зробили. Взагалі, комітет комсомолу колгоспу недостатньо працює над питанням розподілу молоді на важливих ділянках виробництва. На фермах, де побувала бригада, за останні роки не прийшли працювати випускники місцевої школи, а потреба в кадрах є.

— Невистає підмінних, особливо влітку, — бідається зоотехнік Є. Лісовенко.

Секретар комсомольської організації колгоспу Микола Маломуж все ж не настроєний «оптимістично», так, як у сусідньому колгоспі.

Рейдова бригада: М. КОХАНЮК — член обласного штабу «Комсомольського прожектора», Л. ЯРОШЕНКО — зоотехнік районного управління сільського господарства, В. БРОВИЦЬКИЙ — секретар комсомольської організації райлікарні, П. ЧОРНОЛІС — дояр колгоспу імені Карла Маркса, Ю. ЛІВАШНИКОВ — спецкор «Молодого комунара».

— Середній надій на корову по колгоспу лише 5,8 кілограма при плані 8,5, — відзначив він. — Це недостатньо. І ми дещо робимо. «Комсомольський прожектор» проводить рейди-перевірки забезпечення худоби кормами, молоді виходила на суботники й неділіники заготовляти корми. Нині вже, при плані 12 тисяч тонн, заклали 15 800 тонн силосу, ще заготуємо 3 тисячі тонн гички, чотири з половиною тисячі тонн сухого бадилля кукурудзи, а грубими кормами тварини забезпечені повністю.

Становище, до якого ми прийшли, створилося не відразу, а протягом значного часу. Якщо проаналізувати все детально, то невистає концентрації — у господарстві 14 ферм. Недостатньо якісне стадо корів. Потрібно замінити непродуктивних тварин. Тоді надій значно підвищиться.

Рейдова бригада звертає увагу комітетів комсомолу колгоспів «Росія» та імені Карла Маркса і на те, що не все ще робиться для поліпшення виховної і політмасової роботи серед тваринників, не дають тут, щоб швидко підготуватися до теплої зими худобі.

До кінця року ще багато можна надолужити. Але потрібно, щоб роль молодих тваринників у виконанні планів четвертого року п'ятиріччя турбувалися і в райкомі комсомолу. А для цього потрібно тримати тісний контакт із первинними комсомольськими організаціями, постійно цікавитися методами роботи комітетів комсомолу господарств з молоддю, надавати їм практичну допомогу.

Відмінно зарекомендували себе в нашій країні і за кордоном зерноочисні машини, виготовлені на Воронежському заводі сільськогосподарського машинобудування («Воронежсельмаш»).

Нещодавно малогабаритна самохідна машина ОВП-20А удостоєна державного Знаку якості. Протягом години вона зможе очистити 20 тонн пшениці, жита, проса або ячменю. Машина проста за конструкцією, надійна в роботі і порівняно з подібними агрегатами минулих випусків — продуктивніша.

На фото: відвантаження зерноочисних агрегатів на Воронежському заводі сільськогосподарського машинобудування.

Фото В. ІВАНОВА. АПН.

Спогад про літо

НАД БУГОМ

Ми не довго обирали місце відпочинку — всі розуміли, що найкраще буде у шефів з колгоспу імені Карла Маркса. Адже їм потрібна допомога, та й річка Південний Буг розташована неподалік. Як добрих друзів зустрічали нас у селі. Виділили приміщення для кухні, допомогли знайти гарне місце над рікою для наметів. І попливали табірні дні: ділові і веселі.

Щоранку підіймав юнаків і дівчат дзвінкий спів горна, кликав до поля. Дружно працювали, а потім поспішали з концертами в сусідні села, проводили вечори відпочинку в місцевому Будинку культури, зустрічалися із знайомими хліборобами господарства. Та все ж найбільше запам'ятались цікаві екскурсійні поїздки. Ми побували в державному дендропарку «Софіївка» міста Умані. Запали до серця пейзажі і красоти парку.

Перед закриттям табору вирушили до Криму. Хотілось ближче познайомитися з чарівним місцем. Перше місто, що ми оглянули, був Сімферополь. Поклали квіти до підніжжя пам'ятників

В. І. Леніну і О. В. Суворову, до обелісків на честь звільнення Криму від турецьких загарбників, до братської могили героїв-танкістів. Зацікавив нас краєзнавчий музей з багатим зібранням експонатів, що характеризують природу, історію, господарство і культуру Кримської області. Запам'яталась подорож до міста Бахчисарай.

Потім ми побували в Севастополі. Затамувавши подих, проходили музеєм-панорамою «Оборона Севастополя». Не міг не вразити нас і Малахіє-хурган, реставрована бойова башта, де горить вічний вогонь на честь захисників і визволителів Севастополя. Подих героїзму відчув кожен з нас під час екскурсії до заповідника Сапун-гора — місця вирішальної битви за звільнення Севастополя від гітлерівських окупантів в 1944 році.

На закінчення екскурсії побували в морському біологічному інституті АН УРСР. Тут познайомились з тваринним світом Чорного і Азовського морів.

Довго будемо пам'ятати ми літо, проведене в таборі на березі Бугу та про цікаві екскурсії.

І. МАЛИЧЕНКО,
директор Уляновського
МПУ № 11.

БЕСІДИ ПРО КІНО

На екрані — новий фільм

● Про одну імпровізовану дискусію, її причини та мистецтво сприймання

«АБІТУРІЕНТКУ» я дивився в одному з районних центрів. Не називаю, в якому саме, щоб не нарікати на кінофікаторів, бо саме на цьому сеансі плівка урвалася. З того, що бурхливої реакції залу не було, можна вивести: така подія трапляється тут не часто.

Неясне чергове світло увімкнулося в залі, коли вже фільм наближався до фіналу, і нехитрі сплетіння сюжету, і внутрішні потенціали характерів, і естетичні причини авторів — все це було вже зрозумілим.

Я почув, як хлопцє, що сидів попереду, запропонував:

— Може, підємо?

В тоні його було трохи роздратованості, і це, разом зі словами, здалося мені схожим на своєрідну рецензію.

— Ні, стривай, — заперечила його подруга. Видно, щось в фільмі її еквівалувало.

Хлопцє знизав плечима, але вони залишились. — І зовсім це не так було, — сказав літній чоловік поруч зі мною. — Біографія у Наді Курченко зовсім не схожа і загинула вона не так. Ви ж читали? — звернувся він до сусіда.

— Ти знаєш, — тихо промовила жінка з іншого від мене боку, — слова цієї вчительки вимовляє, наче схожі із книжками Сухомлинського, але ж... якось занадто красиво все це виходить! І легко так... Щось не так...

— Подивись, а мене очі не розмазали? — шепотіла дівчина поруч. — Ой, я так плакала, так плакала...

— А красива актриса, правда? — питанням відповіла їй друга.

— Ага, а він? Ото хлопцє, скажи!

Мій сусід праворуч, що досі мовчав, — він, як і я, видно, прийшов сюди сам, — тепер звернувся до мене:

— Дивуюся цим кіношникам. Все в них так просто розкладається по полицях. Героїня гарна, хлопцє — красень. Його героїня любить — значить, він хороший. Мати в нього, правда, недобра, ала. Зате дядько добрий, хороший. Ба-дяти — вони погані. Всі інші — не бандити — кращими й бути не можна. Дивуюсь я, де, яким життям вони живуть, ті, що фільми такі роблять.

Я не встиг відповісти — сеанс продовжився, імпровізоване обговорення перервалося. Але воно залишилось в моїй пам'яті, і, мабуть, я довго буду трігавувати цей випадок — кожного разу, як почую стару і, напевно, застарілу вже тезу про масовість сприймання творів кіномистецтва.

З усіх своїх 85 «точок» я з найбільшим задоволенням їду сюди, в «Оксану». Уявляю усміхнені обличчя дівчат, їх запальні розмови. Вони завжди чимось пораду-ють, щось запропону-ють, підкажуть ідею.

Це вони першими в промторзі виступили ініціаторами виконання п'ятирічного плану за чотири роки і вісім мі-

сто процентне збереження матеріальних цінностей.

Комсорг Катя Шліхта про все це і говорила у своєму звіті. А потім, по лаузі, обвела поглядом своїх дівчат:

— Радянська Україна

ТРИДЦЯТЬ УДАРНИХ

сяців. Вони першими запропонували навіть занести до свого списку героїв - молодогвардійців Любов Шевцову та Олега Кошового. Цей невеличкий колектив продавців вже перерахував у Фонд Миру 1920 карбованців.

— Чим цього разу порадує вони? — думаю, йдучи в «Оксану» на звітно-виборні комсомольські збори.

Звітувати, знаю, буде їм про що. План трьох років дев'ятої п'ятирічки виконаний і перевиконаний дотроково. За вісім місяців нинішнього року понад план продано товарів для населення на суму 97,7 тисяч карбованців. Я вже не кажу про щомісячне, щоквартальне перевиконання планів товарообороту,

напередодні великого свята. Незабаром 30-річчя звільнення України від німецько-фашистських загарбників. До цього ювілею готується і комсомольсько-молодіжний колектив нашого магазину. Порадившись і обговоривши свої можливості, ми вирішили стати на трудову, ударну вахту. 30-річчю звільнення Радянської України — тридцять ударних комсомольських днів.

Такий почин комсомольців і молоді магазину «Оксана» — ще одна відповідь на постанову IV Пленуму ЦК ВЛКСМ, який закликав всіх юнаків і дівчат розгорнути рух «Сфері обслуговування» комсомольську турботу.

М. ЯКИМЧУК.

ПІСЛЯ ВИСТУПУ «МОЛОДОГО КОМУНАРА» НА ПОРОЖНЬОМУ МІСЦІ

Так називалась критична стаття в номері «Молодого комунара» за 3 вересня ц. р. В ній йшлося про недоліки в спортивно-масовій роботі у Вільшанському районі.

Як повідомив голова обласної ради ДСТ «Колос» тов. Солонченко, факти, наведені в ній, правдиві. Згідно рознарядки обласної Ради, всі інструктори Вільшанського району у цьому році будуть навчатися на республіканських курсах підвищення кваліфікації інструкторів-методистів.

Зараз на цих курсах навчається інструктор колгоспу імені 40-річчя Жовтня Іван Владов.

Кошторисом районної Ради на 1974 рік передбачено закупку спортивної форми та інвентаря для збірних команд району.

Для надання практичної допомоги в роботі по комплексу і ПО у Вільшанський район направлений працівник обласної Ради.

м. Кіровоград.

Г. МАСЛОВСЬКИЙ,
кінознавець.

„На прикладі Островського мільйони людей вчитимуться, як треба жити, боротися і перемогати, як треба любити свою Батьківщину“

М. ШОЛОХОВ.

НАРОДЖЕНИЙ БУРЕЮ РЕВОЛЮЦІЇ

В НЬОГО ВЧУСЬ...

З юнацьких літ
він друг мій щирий,
Порадник мудрий,
старший брат.
Я в нього вчився
правди й віри
І ладен був,
як він, стократ
В бою упасти
і устати,
Щоб нездоланим
Знов іти,
Щоб молода
Вітчизна-мати
Сягала сонця висоти...
Було не раз
в тридцять років
Свинць утоми
з ніг валив,
І холод гриз
за руки й щокни,
А я робив,
робив, робив,
Здавалося:
уже, кінець, доволі!
І так хотілося
спочити...
А як же він?
Йому, Миколі,
Було ще важче...
І через мить
Уже ідеш
на ринтування,
Островський —
завжди серед нас.

І пісня зраїня
й до смеркання
В труді,
Як той Дуїпро,
лилась.
Не раз, було,
у час воєнний
В атаку йдеш,
хоч поруч смерть...
Бо й він — завзятий
і натхненний
Долав
смертельну круговерть.
Не раз, було,
в палаті білій
Хвороба мучила мене,
І руки нікнули
безсилі,
І серце,
думалось, засне.
Та поруч він:
«Ну що ти, друже,
Ти ж плем'я наше
молоде...»
І відчуваю:
знову дужий,
Радію:
небо ж голубе,
І світ наш
променем залитий.
І пісня наша
лине вдалі...
Я в нього
вчивсь трудитись,
жити
І гартуватися,
як сталь.

Н. ДОБРІН.

Готуватися до визначного ювілею 70-річчя з дня народження М. О. Островського молоді Кіровоградщини розпочала ще рік тому. Особливо урочисто відзначатимуть ювілей славного сина Ленінського комсомолу в Знаменському районі, комсомольці і молодь якого в листопаді минулого року обговорили на районній звітно-виборчій конференції звернення молоді Шепетівщини зустріти знаменну річницю новими трудовими успіхами.

М. О. ОСТРОВСЬКИЙ РЕДАГУЄ РОМАН «НАРОДЖЕНИЙ БУРЕЮ». ЗА ДРУКАРСЬКОЮ МАШИНОЮ ПИСЬМЕННИЦЯ А. ЗИБІНА, ПОРУЧ З НЕЮ ДРУЖИНА М. ОСТРОВСЬКОГО Р. П. ОСТРОВСЬКА.

ЗА КОДЕКСОМ КОРЧАГІНЦІВ

Одразу ж написали відповідь землякам Островського. А коли ті надіслали на початку нинішнього року розроблений і прийнятий на пленумі Шепетівського міськкому ЛКСМУ кодекс корчагінців, молоді Знаменщини вступила в со-

ціалістичне змагання з молодими шепетівськими виробничниками.

Дбаючи про підвищення продуктивності праці, зниження собівартості продукції і поліпшення її якості, сорок п'ять промислових комсомольсько-молодіжних колек-

тивів міста залізничників борються за право носити ім'я Корчагінців. Двадцять чотирьох комсомольсько-молодіжних колективів колгоспів і радгоспів району змагаються під девізом: «Працювати по-корчагінськи!».

Молоді ентузіастини випадали загалом своїх гарячих комсомольських сердець не лише в праці та навчанні, а й у багатьох інших заходах. Багато сил й енергії віддавали, розшукуючи матеріали з історії комсомоль-

ських організацій шкіл, колгоспів і підприємств. І серед найвагоміших внесків — у фонд побудови БАМУ, коштів, зароблених юнаками і дівчатами Знаменщини на суботниках, зокрема, під час Всесоюзного комсомольського суботника.

— В сільськогосподарському виробництві, — розповідає другий секретар міськкому комсомолу Катерина Ківерник, — очолюють змагання комсомольсько-молодіжні колективи свинотоварної ферми колгоспу імені Леніна та молочнотоварної ферми колгоспу імені Шевченка. Члени першого, який очолює делегат XXII з'їзду ЛКСМ України Меланія Дудник, добираються зараз майже півкілограмового приросту живої ваги на кожну тварину щодоби. А кожна з дружиної сім'ї молодих доярок на чолі з Галиною Скачко наблизилася до тринадцятого рубіжу.

Особливо мені хочеться відзначити, — продовжує далі Катерина Ківерник, — дружини зв'язки комсомольців і всієї робітничої молоді з учнями шкіл, зокрема з піонерами. Не одну захоплюючу розповідь почули вони від старших про комсомольську юність Миколи Островського, не до однієї цікавої справи залучено виробничниками представників підрастаючого покоління. Все це, безперечно, дає свої позитивні наслідки не тільки в ідейно-нахальній роботі, а й в інших корисних заходах. Піонери всіх шкіл району уже зібрали понад 90 тонн металолому.

ЗАВТРА — 70 РОКІВ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ М. О. ОСТРОВСЬКОГО

СЕРЦЕ, ВІДДАНЕ НАРОДОВІ

вою зброєю комсомолу у пихованні мільйонів молодих радянських патріотів, тілдіні зміни старшим поколінням комуністів».

Твори Островського безсмертні, бо ж вони несуть у собі ідеї живо-творного радянського патріотизму, інтернаціоналізму й гуманізму, пронизані почуттям гарячої любові до миру і дружби між народами, вірою в нездоланність добра і світла, в неминучість перемоги комуністичних ідеалів. Життєстверджуючий пафос, пристрасна партійність — ось в чому секрет могутньої притягальної сили творів Островського, їх величезного впливу на читача.

Прекрасна і особистість самого письменника. Це справжній комуніст, людина кришталеві чистоти, непохитної мужності, безкорисливої відданості і вірності в коханні та дружбі. Вихований партією Леніна, він з повним правом горив про себе: «Моя

життя — це капелька роси в якій відобразилось сонце партії».

Все своє життя, своє серце Островський віддав Батьківщині, народові, партії. Ім він безроздільно присвятив і всю свою творчість. Ділячись з читачами своїми творчими планами, письменник говорив: «Головний мотив моєї нової книги — це вірність Батьківщині. Я хочу, щоб при читанні моєї книги читача охоплювало найпрекрасніше з почуттів — почуття вірності нашій великій партії».

Письменник — комуніст досяг цієї високої і благородної мети. І в цьому неперехідне значення його творчості, яка стала зразком мистецтва соціалістичного реалізму.

І. ЖАРКИХ,
доцент
Кіровоградського педінституту імені О. С. Пушкіна.

який піде на побудову електровоза «Миколи Островського».

На початку тижня у всіх комсомольських організаціях міста й району було проведено урочисті збори, на яких підбили підсумки соціалістичного змагання на честь славної річниці. Серед переможців — комсомольсько-молодіжний колектив зміни № 1 вагонного депо, який очолює Віктор Коваленко, ремонтники апаратного цеху локомотивного депо та інші молодіжні бригади залізничників.

Щиро й схвально розповідав про трудове життя молоді апаратного цеху секретар комсомольського бюро цеху Микола Маринич.

— Між корчагінцями двадцятих років і нашими молодими сучасниками — ціла епоха, — сказав він, — але епоха ця — не просто вододіл часу, а роки, в які розвивалася і міцніла найкраща традиція Ленінського комсомолу.

Так, духом комуністичної моралі прийнято в ці дні кожну справу молодих залізничників. Бо найголовніші заповіді її — взаємодопомога, дружня критика і товариська підтримка — це і корчагінські принципи, котрі ось уже більше півстоліття живуть і торжествують в нашому суспільстві.

П. КУЦЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».

До 30-річчя визволення Радянської України від німецько-фашистських загарбників

Едуард до табору прибігав Марію і розповідав, що Сарапулов зі своєю групою пішов у розвідку. З ними і її брат Юлія. А гітлерівці уже починають оточувати ліс. Пона хату лісник прорісало 15 гарб із солдатами і поліцейськими.

Раптом десь справа почулася стрілянина. «Наші б'ються», — майнула думка. Підхопившись, покинули підводи і паїни і рушили туди, звідки лунали кулеметні і автоматні черги, на допомогу своїм. Не пройшли і кілометра, як стрілянина стихла. Через кілька хвилин пролунав вибух гранати. Прискорили біг. Одна за однією минали ярости. Раптом на одній з них піч-на-віч зустрілися з гітлерівцями і поліцейськими. Вони оторопіли, не вірили. Від нашого невідомого вогню почали падати тікати. Кількох з них дістали наші кулі.

А на другій просіці стояли свої сили фашистів, які черепиці відкривали по нас пострілами. Розривом кулею поранено в плече командира роти Ясика Ільїна. Він перебіг ярости і став віддавати від своїх. Всі на хвилину зупинилися, перев'язали рану товариша і попросили його: — Кріпсь, друже, не відставай — іншого виходу немає.

Малишник. Ковпаківці фактично стали тимчасово господарями тих місць, де ми вчора невеличкою групою були оточені окупантами.

Вранці на розвідку трьох партизан Ф. Д. Матюшенко вистав мене з кішною розвідкою. Розвідку почали з хати лісника. Вся сім'я вийшла назустріч. В їх очах був смutek. Тут стояв і Юлія. Вранці він прийшов із сусіднього села Полупанівки, де почував у рідній. Правий рукав його футболки був посічений кулями. Хлопець розповів сумну історію про долю наших товаришів. Коли вороги почали оточувати ліс, розвідники разом з Юлієм вирішили вийти з оточення і вивести всю групу. Вийшли з лісу, пробірались житами. А ворожі дотори, що парували на узліссі, помітили їх. Фашисти на автоматах кинулись наперевіш. Тоді Микола Верейкин зупинив Юлія:

— Тобі, хлопче, рано помирати. Зігтай в бортину!

Той тут же заліз. Партизани побігли далі. Фашисти оточили їх з усіх боків і кричали:

— Рус, здавайся!

Розвідники залегли. Окупанти пострібали з автоматами і пішли в атаку; намагали-

О. ЛУКАШЕНКО

Звернули в обхід, щоб вибратися на узлісся. Але й там натрапили на засідку. Підстерілюючись, вийшли напрям до попереднього свого табору, де залишили вози. Однак скрізь уже були гітлерівці.

Загналися в ліс, зайняли кругову оборону. Партизани готувались до рішучого бою, щоб дорого віддати своє життя за Батьківщину.

Раптом, крізь у шпалувачу хвилину, з-поміж дерев показався знайома постать.

— Ей, хлопці, — зраділи всі. — Наша Марійка біжить.

Так, то була вона. Біла, згорьовала, вона розповіла, що ліс оточений, що нічого не чути про групу Сарапулова, з якою був і Юлія.

Ми попросили Марію показати місце, на якому ми мали замислюватися, а потім рішуче сказала:

— Ходімо зі мною.

Вона бігла першою. В одному місці зупинилася. Вказала на густий терновий чагарник.

— Там яма. Хай вам щастить!

Ледве пролізли в хану, забралися у яму, замаскувалися, перезарядили автомати, підготували гранати. Ще раз попрали пов'язку Василю Ільїну і попросили його, щоб не стогнав, бо вороги близько і він ціпить зуби.

ІЗБАРОМ почулися гамір, поодинокі постріли. Гітлерівці оточили ліс. Окупанти ввійшли в ліс, навіть до хати підходили кілька разів. Були й такі, що розгортали тернові кулі. В цей час наші серії від ханування немов би виривалися з грудей, а руки судорожно стискалися автоматом. Кожну секунду ми почалися наш останній біг. Кожна уже в думці попросилася з світом, своїм рідним, близьким, товаришам. Але, певно, хтось із нас, як кажуть, народився в сорочці. Фашисти не вийшли з хану, вони тасали по лісу, знову і знову підходили до тернових кущів, а партизани піли в возу плали. Вривали нас, мабуть, ці колючі тернові кулі, через які гітлерівцям не хотілось пролазити.

Коли смеркло, фашисти залишили ліс. Настала тиша. Побігла прохолодою, зграяла дощ. Ми повзалися за хати і пішли до хатини лісника. Добилися мокрі. Зустрілися із сім'єю, як рідні. Але радість зустрічі мимовільно розтанула. Гітлери всіх дівчак трьох розвідників і Юлія.

Партизани перев'язали пораненого, почили зброю, почесали в хаті. Домоглися піти назад і шукати своє з'єднання. Марія вказала бути нашим провідником. Та сестра Ганна заперечила.

— Ні, поведемо ми з Петром. Ти вдень бібгазася.

Без перестанку періли дош. у темряві хануала під ногами багнюка. Йшли ланцюжком, взявшись за руки: поперед Ганна і Петро, за ними — партизани. Так перетнули шосе і ввійшли в Богданівський ліс. Тут і розпрощалися зі своїми провідниками.

Далі рушили самі. Цього разу нам пощастило. Партизани Ковпаківці вночі перебігли залізницю і попрямували. Богданівський ліс до шосе. Тут ми й зустрілися зі своїми. Разом переходили шосе і село Жезишків. Зупинилися на відпочинок в лісі

(Продовження. Початок в газеті за 24 та 26 вересня).

Наша адреса і телефони

316050, ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

БК 06958.

Індекс 61197.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

ЛЕГКА АТЛЕТИКА І НОРМА МАЙСТРА І РЕКОРД

На кіровоградському стадіоні спортивного клубу «Зірка» протягом двох днів проходили змагання з легкої атлетики, результати яких входять до заліку VI обласної спартакіади сільських Рад і міст.

З бігу на 400 і 800 метрів сильнішою була Любов Ручка з Олександрії. Першим пересік фінішну стрічку з бігу на 400 метрів з бар'єрами кіровоградця, кандидат у майстри спорту Валерій Попов. Значного успіху домогся дискобол із знаменського «Локомотиву» Анатолій Хороленко. Його снаряд пролетів 59 метрів 20 сантиметрів. Цей результат на 20 сантиметрів вищий нормативу майстра спорту СРСР і є новим рекордом Кіровоградщини. Старе досягнення дорівнювало 54 метрам 18 сантиметрам і було встановлено ним в 1973 році.

Отже, Хороленко вперше виконав норматив майстра спорту з легкої атлетики.

В командному заліку серед міст переможцями вийшли спортсмени обласного центру, другими були знаменці і третіми — олександрійці.

Слід зауважити на адресу дирекції стадіону «Зірка». З програми поєдинків було знято змагання жінок з штовхання ядра. Причина — на стадіоні досі немає полегшених снарядів для цього виду спорту.

В. ШАБАЛІН.

Осін. Фото Ф. Гончара.

Тамарі Чабан і Вячеславу Углову, Ларисі Семеновій і Сергію Танцюрі, Антоніні Брусс і Валерію Хижняку, Тетяні Шершель і Олександрі Томпаків, Альбіні Старичній і Сергію Кохану, Ірині Хіндік і Олександрі Компану, Вікторії Драган і Валентині Воскресенському, Лідії Кузьмінній і Олександрі Климасю, Любові Стародуб і Віталію Рибалку, Людмилі Полозюк і Олександрі Фоміну, Олені Ілущенко і Володимирі Шаповалову, Лідії Усовій і Сергію Черненку, Тетяні Рубановій і Володимирі Захарову, які сьогодні реєструють свій шлюб в Кіровоградському бюро ЗАГС.

29 НЕДІЛЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Радіо-гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. «Будильник». (М). 10.00 — «Служба Радіо-Союзу». (М). 11.00 — Кольорове телебачення. Зустріч юнкора телебачення «Орел» з Героєм Соціалістичної Праці К. А. Бориним. (М). 11.15 — «Музичний кіоск». (М). 12.30 — «Сільська галерея». (М). 13.30 — Кольорове телебачення. Художній фільм «Завір'юха». (М). 14.45 — Кольорове телебачення. «Сьогодні — День машинобудівників». Виступ голови Держзв'язу СРСР, Герою Соціалістичної Праці М. М. Слюньова. (М). 15.00 — Концерт на замовлення машинобудівників. (М). 16.15 — Письменик Микола Островський. До 30-річчя дня народження. (М). 17.00 — «Міжнародна панорама». (М). 17.30 — Кольорове телебачення. Програма мультимедіа. (М). 18.00 — Новини. (М). 18.15 — Кольорове телебачення. «Клуб кінополювання». (М). 19.15 — Художній фільм «Салітан». (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Кольорове телебачення. «Про балет» Народні артисти Е. Максимов і В. Васильєв. (М). 22.35 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 12.30 — Музичний фільм «Свіає П. А.

Обухова». (К). 13.30 — «Сьогодні — День машинобудівників». Тележурнал «Товариш заход». (К). 14.00 — Програма мультимедіа. (К). 14.30 — Тележурнал «Прогрес». (Харків). 15.15 — Художній фільм «Вершини». (К). 17.30 — Народні таланти. Концерт. (Донецьк). 18.15 — Програма «Вісті». (К). 18.45 — О. Еліс. 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Кольорове телебачення. Художній фільм «Як гартувалася сталь». 2 серія. (К). 22.40 — Вечірні новини. (К).

ДРУГА ПРОГРАМА. 18.00 — «Далі діти». «Мандолини Гнатика-муніка». (Дніпропетровськ). 18.30 — Фільм-концерт. «Пісні мого Батьківщини». (К). 19.00 — Програма «Вісті». (К). 19.30 — Кінопрес. «Звичайна біографія». (Про бригада заводу «Чирков» Раді СРСР В. І. Гетьманік). (Кіровоград на Республіканське телебачення). 19.40 — «Ви нам несли». (М). 20.40 — «На добраніч, діти!». (К). 20.55 — Вечірні новини. (К). 21.10 — Художній фільм «Як гартувалася сталь». 3-я серія. 22.15 — Програма «Час». (Відео). (М). 22.45 — Вечірні новини. (К).

За редактора М. СЕМЕНЮК.

УМАНСЬКИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ ІНСТИТУТ ІМ. П. Г. ТИЧИН

ОГОЛОШУЄ НАБІР

на платні заочні підготовчі курси для вступу на заочне та естаціонарне відділення таких факультетів: фізико-математичного, природничого та підготовки вчителів початкових класів. Бажаючі навчатись на курсах, подають заяву на ім'я ректора інституту, в якій зазначають факультет та форму навчання. Зараховані на підготовчі курси виконують контрольні роботи, одержують письмові консультації. Прийом заяв до 15 листопада 1974 року. Плата за навчання 10 крб. за весь період (гроші пересилаються поштовою переказом на рахунок № 14102 в Уманському відділенні Держбанку). За довідками звертається в навчальну частину інституту.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глібини 2

Зам. № 13417.

Тираж 50 000